

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/1/2018
Identifikačné číslo spisu:	9517100085
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:9517100085.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obžalovaným Ing. Y. S.E.C. a spol. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 odsek 1, odsek 2 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. februára 2019 v Bratislave, o odvolaní prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných Ing. Y. S. a Mgr. E. N. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 2. októbra 2017, sp. zn. BB-4T/12/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných Ing. Y. S. a Mgr. E. N. sa zamietajú.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom I. stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 2. októbra 2017, sp. zn. BB-4T/12/2017 boli obžalovaní Ing. Y. S. a Mgr. E. N. uznaní za vinných zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 odsek 1, odsek 2 Tr. zák., spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr.zák. v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písm. a) Tr. zák., spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 4. marca 2015 v čase okolo 20.30 hod. v W. na židovskom cintoríne iniciovali stretnutie s R. H. a R. F., kde od R. H. a R. F.Á. vyžiadali úplatok v sume 2.000,- eur za to, že ako príslušníci Policajného zboru SR nebudú postupovať v súlade so zákonom vo veci krádeže vlámaním do garáže na F. Z. XXXX v W. A. zo dňa 1. marca 2015, o ktorej hodnoverne zistili, že sa jej dopustili práve R. H. a R. F., pričom krádež s nimi spáchal ešte N. U., a že získané dôkazy, ktoré majú zničiť, a vyšetrovateľovi, ani iným príslušníkom PZ, ktorí by sa mohli podieľať na objasnení trestnej činnosti neprezeradia, že krádeže sa dopustili tieto osoby, s čím podozrivé osoby R. H. a neskôr R. F. a N. U. súhlasili, a následne dňa 4. marca 2015 v čase od 24.00 hod. do dňa 5. marca 2015 v čase o 00:30 hod. po stretnutí na H. Z.

odviezli R. H. na parkovisko zimného štadióna v W. A., kde ako úplatok prijali od neho finančnú hotovosť vo výške 1.450,- eur, a po prijatí úplatku spálili pred ním fotografie, o ktorých tvrdili, že sú usvedčujúcim dôkazom o vykonanej krádeži a po ich spálení R. H. poučili, že ak by bol niektorý z nich predvolaný v tejto trestnej veci na políciu k výsluchu, tak aby sa ku krádeži nepriznal, nakoľko už neexistujú žiadne dôkazy, a následne skutočne zistené informácie o páchateloch trestného činu neodovzdali vyšetrovateľovi, ani inej kompetentnej osobe, čím si ako príslušníci Policajného zboru nesplnili povinnosť vyplývajúcu z ich právomoci, konali v rozpore s ustanovením § 2 ods. 1 písm. a), písm. b) Zákona č. 171/1993 Zb. a súčasne porušili povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a) Zákona č. 73/1998 Z. z., čím chceli umožniť páchatelom trestného činu, aby sa vyhli trestnému stíhaniu.

Za to im boli uložené nasledujúce tresty:

Obžalovanému Ing. Y. S.Š. podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody na 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zák. prvostupňový súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 56 odsek 1 Tr. zák. prvostupňový súd obžalovanému uložil peňažný trest vo výške 500,- (päťsto) eur.

Podľa § 57 odsek 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody na 2 (dva) mesiace.

Podľa § 57 odsek 2 Tr. zák. zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Tr. zák. prvostupňový súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vykonávať akékoľvek služobné zaradenie v Policajnom zbore Slovenskej republiky na 5 (päť) rokov.

Obžalovanému Mgr. E. N.C. prvostupňový súd uložil podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody na 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zák. prvostupňový súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. spolu s uložením súhrnného trestu prvostupňový súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo 4. júna 2015 sp. zn. 2T/166/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 24. novembra 2015 sp. zn. 1To/77/2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému uložil peňažný trest vo výške 500,- (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vykonávať akékoľvek služobné zaradenie v Policajnom zbore Slovenskej republiky na 5 (päť) rokov.

II.

O d v o l a n i a a vyjadrenia k nim

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) čo do výšky uložených trestov odňatia slobody i trestov peňažných, ktoré považoval za neprimerane nízke, ako aj obaja obžalovaní proti výrokom o vine, treste a konaniu predchádzajúcemu napadnutému rozsudku, ktoré považovali za nezákonné.

Prokurátor v odôvodnení podaného odvolania uviedol, že obžalovaní si aktívne vyhľadali osoby, ktoré spáchali trestný čin vlámania a od týchto osôb doslova vydieračským spôsobom požadovali okamžité vyplatenie vysokého úplatku vo výške 2.000,- eur. Tieto peniaze vyžiadali preto, aby za ne nesplnili svoju kľúčovú povinnosť - odhaľovanie a postihovanie páchatel'ov trestných činov. Tým ich konanie vykazuje vysokú závažnosť a spoločenskú nebezpečnosť. U obžalovaného Mgr. E. N. navyše súd ukladal súhrnný trest, nakoľko bol predtým odsúdený Okresným súdom Nové Zámky za prečin zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Súd mal pri určovaní výšky trestu odňatia slobody vo vzťahu k tomuto obžalovanému na uvedenú skutočnosť prihliadnuť a uložiť mu vyšší trest ako spoluobžalovanému Ing. Y. S., ktorý nespáchal žiaden iný trestný čin. Preto trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov považuje prokurátor za neprimerane nízky a neplniaci jednu zo základných funkcií ukladania trestov, ktorou je zásada, vyjadrená v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorej trest vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a trestného činu a zároveň má okrem ochrany spoločnosti pred páchatel'om zabezpečiť predovšetkým to, aby odradil iných od páchania trestnej činnosti. Podľa názoru prokurátora trest, ktorý súd obžalovaným vymeral, v dostatočnej miere neodráža závažnosť konania, ktorého sa dopustili, ani postoj obžalovaných, ktorí sa k činu nepriznali a svoje konanie doposiaľ neolutovali. Zároveň tento trest nemá dostatočne výchovný efekt na to, aby iných odradil od páchania obdobnej trestnej činnosti. Na primerané morálne odsúdenie páchatel'ov je preto potrebné uloženie trestu odňatia slobody s vyššou výmerou u oboch obžalovaných.

V ďalšej časti odvolania prokurátor uviedol, že ako je zrejmé z vykonaného dokazovania, obžalovaní sa pokúšali trestným činom získať úplatok vo výške 2.000,- eur, avšak v skutočnosti im bol zaplatený úplatok vo výške 1.500,- eur, nakoľko viac peňazí sa páchatel'om vlámania nepodarilo získať. Súd však oboj obžalovaným za toto konanie uložil peňažné tresty iba vo výške 500,- eur. Peňažný trest v takejto výške ani len nepokrýva výšku úplatku, ktorý obžalovaní reálne získali, v dôsledku čoho je podľa prokurátora tento peňažný trest neprimerane a nedôvodne nízky.

Na základe vyššie uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa výšky uložených trestov obžalovaným Ing. Y. S. a Mgr. E. N. zrušil a uložil Mgr. E. N. trest odňatia slobody v rozsahu 8 až 9 rokov so zaradením do ústavu pre výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, peňažný trest vo výške 2.000,- eur a trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu štátnej služby príslušníka PZ v trvaní 5 rokov a Ing. Y. S. trest odňatia slobody v rozsahu 7 až 8 rokov so zaradením do ústavu pre výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, peňažný trest vo výške 2.000,- eur a trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu štátnej služby príslušníka PZ v trvaní 5 rokov.

Na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prokurátor v súlade s písomným odôvodnením odvolania navrhol zrušiť výrok o treste odňatia slobody a peňažnom treste u oboch obžalovaných, sprísniť im tieto tresty tak ako je to uvedené v písomnom odôvodnení odvolania a odvolania obidvoch obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaní Ing. Y. S. a Mgr. E. N. v odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Róberta Bockaniča uviedli, v podstate obaja zhodne, že prvostupňový súd vo výrokovej časti rozsudku nesprávne konštatoval, že obžalovaní si mali od R. H. a R. F. vyžiadať úplatok „v sume 2.000,- eur za to, že ako príslušníci PZ SR nebudú postupovať v súlade so zákonom vo veci krádeže vlámaním do

garáže na F. Z. XXXX v W. A. zo dňa 1. marca 2015, o ktorej hodnoverne zistili, že sa jej dopustil práve R. H. a R. F.“ Konštatovanie súdu o tom, že obžalovaní Ing. Y. S. a Mgr. E. N. hodnoverne zistili, že R. H. a R. F. spáchali dňa 1. marca 2015 krádež vlámaním do garáže na F. Z. XXXX v W. A. nevyplyva zo žiadneho dôkazu, ktorý bol vykonaný na hlavnom pojednávaní a stojí na hlinených právnych nohách. V rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by obžalovaní zistili, ktoré osoby mali uvedenú krádež spáchať. Navyše, prvostupňový súd sa v rámci svojho rozhodovania vôbec nevenoval otázke, ako a či vôbec mohli obžalovaní disponovať vedomosťou o tom, že R. H. a R. F. boli páchatelmi predmetnej krádeže.

Obžalovaní v rámci plnenia svojich služobných povinností vykonávali obhliadku miesta činu, na ktorej mal byť prítomný aj technik. Informácie, ktoré na uvedenej obhliadke získali boli totožné s informáciami, ktorými po nej vykonával technický pracovník. Po vykonaní obhliadky už však obžalovaní ďalej neboli poverení vyšetrovaním trestného činu, v rámci plnenia svojich služobných povinností im bolo zverené plnenie iných úloh, ktoré nijako nesúviseli s krádežou vlámaním do garáže na F. Z. XXXX v W. A. zo dňa 1. marca 2015.

Po vykonaní obhliadky sa ako príslušníci policajného zboru podieľali na ochrane základných práv a slobôd, na ochrane života, zdravia, osobnej slobody a bezpečnosti osôb a majetku, na odhaľovaní trestných činov a ich páchatelov a svedomito si plnili úlohy, ktoré im ukladá Ústava, ústavné zákony, zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy. Ich právomoc sa však nijakým spôsobom netýkala objasnenia trestného činu krádeže vlámaním do garáže na F. Z. XXXX v W. A. zo dňa 1. marca 2015 a zistením jej páchatela či páchatelov.

Zo strany prvostupňového súdu je obžalovaným nedôvodne a nelogicky vytýkané, že hoci disponovali vedomosťami o páchatelov, nepostupovali v súlade so zákonom a vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, čím mali naplniť obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa. Obžalovaní však nedisponovali vedomosťou o tom, kto je páchatelom trestného činu, touto vedomosťou ani disponovať nemohli, nakoľko sa na vyšetrovaní nepodieľali. Konštatovanie súdu, podľa ktorého obžalovaní Ing. Y. S. a Mgr. E. N. vedeli, že R. H. a R. F. sa dopustili trestného činu krádeže, nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, v dôsledku čoho ho možno považovať iba za účelové dotváranie reality zo strany súdu, ktoré však neobstojí v konfrontácii s vykonaným dokazovaním. Nemožno teda súhlasiť s názorom súdu, že by obžalovaní vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu. Dôsledkom toho, že nebolo preukázané naplnenie tohto znaku skutkovej podstaty trestného činu je skutočnosť, že obžalovaných nemožno uznať za vinných zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa v zmysel ustanovenia § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

V ďalšej časti odvolania obžalovaní uviedli, že nemožno súhlasiť s názorom súdu, že vykonal a uznal za pravý listinný dôkaz svedka E. F., ktorý ho označil za jemu neznámy, pričom poukázali na fakt, že údajný úplatok im nikdy nebol fyzicky odovzdaný.

Opätovne navrhli a trvali na výpovedi svedka S. Y. za účelom odstránenia pochybnosti pravosti jeho podpisu na zápisnici o výsluchu a zápisnici o vydaní veci.

Navyše, v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní súčasne nebolo hodnoverným spôsobom preukázané, či obžalovaní prijali úplatok vo forme finančnej hotovosti, rovnako tak nebolo podľa názoru obžalovaných ustálené, v akej výške mal byť údajný úplatok poskytnutý. Jedinou osobou, ktorá tvrdí, že k odovzdaniu úplatku malo dôjsť, je R. H.. Skutočné odovzdanie úplatku však nebolo preukázané v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní žiadnym iným dôkazným prostriedkom, s výnimkou jeho svedeckej výpovede, o ktorej hodnovernosti možno mať dôvodné pochybnosti. Nekritický prístup k výpovedi tohto svedka zo strany súdu považujú obžalovaní za chybný, keďže R. H. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že policajtom odovzdal iba 1.450,- eur, nakoľko ich mal presvedčiť o tom, že viac peňazí nezohnal. Bezprostredne po údajom odovzdaní úplatku sa R. H. stretol s Y. Q. a H. Š., ktorý sa zúčastnili hlavného pojednávania a boli na ňom vypočutí ako svedkovia, pričom obaja zhodne vypovedali, že podľa tvrdení R. H. bol tento po stretnutí s policajtm „ľahší“ o 1.500,- eur. Z uvedeného

podľa názoru obžalovaných jasne vyplýva, že R. H. nemožno považovať za osobu, ktorá má povest pravdivoravného človeka, jeho tvrdenia sú spochybniteľné a musí byť na ne nahliadané kriticky. Správanie R. H. a jeho rôzne výroky o výške údajného úplatku podľa nášho názoru odôvodňujú pochybnosti, či vôbec bol úplatok z jeho strany poskytnutý, tak ako to on uvádza. Prvostupňový súd podľa názoru obžalovaných nemal dostatok hodnoverných dôkazov na to, aby vyriekol jednoznačný záver o poskytnutí úplatku a jeho výške.

Na základe uvedeného obžalovaní navrhli, aby odvolací súd predmetný rozsudok zrušil a vrátil ho Špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie.

V osobne odôvodnených a podaných dôvodoch odvolaní obžalovaní Ing. Y. S. a Mgr. E. N. uviedli tiež takmer zhodne, že prvostupňový súd porušil princíp práva na spravodlivý proces, nakoľko odmietol nimi navrhované dôkazy, porušil princíp práva rovnosti strán a v odôvodnení rozsudku vyhodnotil dôkaz z lustrácie v REGOB, pritom tento dôkaz nebol vykonaný ani v prípravnom konaní a ani počas hlavného pojednávania. Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu obžalovaní uviedli, že neiniciovali žiadne stretnutie, pričom svedok H. klame už hneď na začiatku celej veci, nakoľko tvrdí, že policajti pýtali peniaze, pričom v prvotnom výsluchu na PZ uviedol, že on navrhol iný spôsob riešenia veci, tým že ponúkol peniaze on sám, navyše svedok H. počas celého procesu mení sumy peňazí, ktoré mali byť predmetom úplatku. Na hlavnom pojednávaní boli odmietnuté ich návrhy na vykonanie dôkazov - preskúmanie duševného stavu svedka H. z dôvodu podozrenia z užívania drog. Navyše, svedok H. nebol trestne stíhaný za spáchanú trestnú činnosť, pričom svoju úlohu kajúcnika vykonal na úkor krivej výpovede a krivého obvinenia voči osobám obžalovaných, taktiež vypovedá o systéme REGOB, pritom tento nemôže byť známy civilným osobám. Svedok F. počas výpovede na hlavnom pojednávaní uviedol, že listinný dôkaz, ktorý mu predložili na súde je falošný, pričom on sám uviedol, že mu sfaľovali podpis. Obžalovaní taktiež navrhli vypočuť svedka vyšetrovateľa Y. ohľadom falošného listinného dôkazu.

Na základe uvedených skutočností obžalovaní navrhli, aby odvolací súd predmetný rozsudok zrušil a vrátil ho špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie.

Na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obhajca obžalovaných uviedol, že obidvaja jeho klienti nemohli spáchať trestnú činnosť, ktorá im bola od počiatku tejto trestnej veci kladená za vinu, pretože nedisponovali dôkazmi o páchateloch vlámania do garáže na F. Z. XXXX v W. A. z 1. marca 2015. Boli účastní obhliadky miesta činu 3. marca 2015, ale podľa oficiálnych informácií páchatelia boli známi Policajnému zboru Slovenskej republiky až 19. marca 2015. Z týchto dôvodov sa obžalovaní Ing. Y. S. a Mgr. E. N. nemohli dopustiť žalovanej trestnej činnosti, tak ako je na to poukazované v odôvodnení ich odvolaní a pre nedostatky, ktoré sú v týchto odvolaniach konštatované navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť Špecializovanému trestnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný Ing. Y. S. na verejnom zasadnutí uviedol, že je nevinný, že nevedel nič o páchatelovi alebo páchateloch krádeže vlámaním do garáže na F. Z. XXXX v W. A. z 1. marca 2015 a z toho dôvodu sa pridrižiava návrhu svojho obhajcu spočívajúceho v zrušení napadnutého rozsudku a vrátenia veci na nové konania a rozhodnutie.

Obžalovaný Mgr. E. N. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa cíti byť nevinný a pridrižiava sa návrhu svojho obhajcu.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie

dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Preskúmaním Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odvolanie prokurátora ani odvolania oboch obžalovaných nie sú dôvodné. Vychádzal pritom z nasledujúcich úvah a z nich vyplývajúcich záverov:

Dokazovaním vykonaným Špecializovaným trestným súdom v súlade s ustanoveniami § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaní Ing. Y. S. a Mgr. E. N. mali 4. marca 2015 od 18.30 hod. do 6.30 hod. 5. marca 2015 službu. Mali pridelené služobné motorové vozidlo Volkswagen Golf evidenčného čísla W.. Deň predtým - 3. marca 2015 - sa obaja ako príslušníci Policajného zboru zúčastnili na ohliadke miesta vlámania do garáže na F. Z. XXXX v W. Y. A. (ďalej len „vlámanie do garáže“). Vo večerných hodinách 4. marca 2015 v čase okolo 20:30 hod. v W. A. na židovskom cintoríne iniciovali stretnutie s R. H. a R. F., kde od R. H. a ostatných podozrivých vyžiadali úplatok v sume 2.000,- eur za to, že ako príslušníci policajného zboru SR nebudú postupovať v súlade so zákonom vo veci krádeže vlámaním do garáže na F. Z. XXXX v W. A. zo dňa 1. marca 2015, o ktorej hodnoverne zistili, že sa jej dopustili práve R. H. a R. F. spoločne s N. U., a že získané dôkazy, ktoré majú, zničia a vyšetrovateľovi, ani iným príslušníkom PZ, ktorí sa mohli podieľať na objasnení trestnej činnosti neprezradia, že krádeže sa dopustili tieto osoby, s čím R. H. a neskôr R. F. a N. U. súhlasili, a následne dňa 4. marca 2015 v čase od 24:00 hod. do dňa 5. marca 2015 v čase o 00:30 hod. po stretnutí na H. Z. odviezli R. H. na parkovisko zimného štadióna v W. A., kde ako úplatok prijali od neho finančnú hotovosť vo výške 1.450,- eur, a po prijatí úplatku spálili pred ním fotografie, o ktorých uviedli, že sú jediným usvedčujúcim dôkazom o vykonanej krádeži a po ich spálení R. H. poučili, že ak by bol niektorý z nich predvolaný v tejto trestnej veci na políciu k výsluchu, tak aby sa ku krádeži nepriznal, nakoľko už neexistujú žiadne dôkazy, a následne skutočne zistené informácie o páchateloch trestného činu neodovzdali vyšetrovateľovi, ani inej kompetentnej osobe, čím si ako príslušníci Policajného zboru nespĺnili povinnosť vyplývajúcu z ich právomoci, konali v rozpore s ustanovením § 2 ods. 1 písm. a), písm. b) Zákona č. 171/1993 Zb. a súčasne porušili povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a) Zákona č. 73/1998 Z. z., pričom takýmto spôsobom marili v tom čase existujúce dôkazy a bránili v získaní ďalších dôkazov, čím chceli umožniť páchatelom trestného činu, aby sa vyhli trestnému stíhaniu.

Následne sa svedkovia (a zároveň podozrivé osoby vo veci vlámania do garáže) R. H., R. F. a N. U. spojili s orgánmi Policajného zboru a 19. marca 2015 sa pred vyšetrovateľom polície priznali k spáchaniu vlámania do garáže a zároveň oznámili orgánom polície konanie (korupciu) obžalovaných Ing. Y. S. a Mgr. E. N. zo 4. a 5. marca 2015.

Odvolací súd nemal pochybnosti o tvrdeniach svedkov R. H., R. F. a N. U., ktorí v zásade zhodne uviedli, že im obžalovaní oznámili, že vedia o ich trestnej činnosti - vlámaní do garáže a za to, aby túto informáciu nepostúpili kolegom z Policajného zboru kompetentným vykonať trestné konanie voči nim, žiadali od nich úplatok 2.000,- eur.

Vzhľadom na charakteristiky osôb R. H., R. F. a N. U., ktorí sú známi vo svojom okolí ako páchatelia drobnej trestnej činnosti a užívateľa drog, odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa dôsledne preskúmal hlavne ich tvrdenia týkajúce sa stretnutia na židovskom cintoríne s obžalovanými, ako aj ich konanie po tom, čo boli o úplatok obžalovanými požiadaní.

V ich výpovediach nezistil odvolací súd žiadne podstatné rozpory, okrem toho, že si presne nepamätali evidenčné číslo služobného vozidla obžalovaných a sumy, ktoré obžalovaní od nich žiadali za svoju nečinnosť, resp. za likvidáciu „dôkazov“ vo veci vlámania do garáže.

Zhodne však uviedli, že najprv bol požiadaný svedok H., neskôr privolaný svedok F., oboma obžalovanými, aby im za ich mlčanlivosť, nečinnosť a likvidáciu dôkazov o vlámaní do garáže odovzdali 2.000,- eur najneskôr do polnoci 4. marca 2015. Tieto skutočnosti vyplývali nielen z výpovede svedkov H. a F., ale napríklad aj z výpovede svedka T., ktorý potvrdil, že 4. marca 2015 bol u neho doma F., ktorému počas návštevy niekto volal a F. po telefonáte odišiel. Následne požiadavku obžalovaných

oznámili svedkovia H. a F. ďalšiemu svedkovi U. a ďalším svedkom, od ktorých si peniaze požičali (medzi nimi i svedkovi T., ktorý im požičal 400,- eur), ktorí potvrdili, že peniaze potrebovali pre policajtov, aby tí zamlčali informácie o vlámaní do garáže pred svojimi kolegami policajtami, oprávnenými viesť proti páchatelom vlámania do garáže trestné konanie.

Títo svedkovia na hlavnom pojednávaní potvrdili pre toto trestné konanie zásadnú skutočnosť, že 4. marca 2015 požičali peniaze svedkom H., F. a U. v celkovej sume 1.500,- eur, ktoré potrebovali pre policajtov - obžalovaných - na to, aby tí ostali nečinní ako príslušníci PZ a neoznámili informácie o uvedených svedkoch ako páchateloch vlámania do garáže z 1. marca 2015 kompetentným kolegom z Policajného zboru.

Napriek určitým nepresnostiam týkajúcim sa dlžobného úpisu, ktoré mal svedok F. odovzdať orgánom činným v trestnom konaní, tento svedok nespochybnil, že svedkom H., F. a U. požičal 4. marca 2015 pred barom Q. v Š. 200,- eur, na už uvedený účel pre príslušníkov Policajného zboru a svedkovia sa mu na oplátku zaviazali vrátiť 350,- eur a od F. si svedok F. vypýtal hodinky, ako poistku, aby mu vrátili peniaze.

Rovnako svedkovia E. F., Y. U., X. Y., H. Š., S. Y., Y. Q.Á. potvrdili už uvedené konštatovanie, že obžalovaní Ing. Y. S. a Mgr. E. N. od troch páchatelov vo veci krádeže vlámaním do garáže na F. Z. XXXX v W. A. zo dňa 1. marca 2015 R. H., R. F. a N. U. mali žiadať peniaze, aby neoznámili informácie o nich ako páchateloch trestnej činnosti kompetentným kolegom, že tieto peniaze svedkom požičali a v dvoch prípadoch o tom spísali aj písomné potvrdenie. Dokonca svedok E. F. spolu so svedkom Y. svedkom H., F. a U. neverili, že peniaze potrebujú na účel, ktorí im povedali a sledovali ich. Priamymi svedkami odovzdania peňazí neboli, ale videli policajné auto, ktoré zhruba okolo polnoci odbočovalo na parkovisko „U.“. Než odstavili vozidlo a vrátili sa na parkovisko, nikto tam už nebol.

Hlavne z týchto, ale aj ďalších dôkazov, ktoré vykonal Špecializovaný trestný súd a na ktoré sa odvolal v napadnutom rozsudku, nadobudol najvyšší súd istotu, že skutok sa stal tak, ako je uvedené v obžalobe a že ho spáchali obžalovaní.

Obhajoba obžalovaných spočívala v tom, že svedkovia H., F.Á. a U. sa im pred službou 4. marca 2015 vysmievali a nadávali im, na čo si ich obžalovaní zavolali k sebe a „otcovsky ich prefackali“, pričom ich lustrovali, keďže svedkovia odmietli preukázať totožnosť. Svedkovia sa im po prefackaní mali vyhrážať, že sa im pomstia a že ešte uvidia. Odvolací súd nepovažoval túto obhajobu za relevantnú a už vôbec nie preukázanú. Práve naopak bola vykonaným dokazovaním vyvrátená.

Odvolací súd následne preskúmal aj právne posúdenie konania obžalovaných, popísané vo výroku napadnutého rozsudku a zistil, že zodpovedá ustanoveniam §§ 329 ods. 1,2 a § 326 ods. 1, písm. a) Tr. zák., pretože obžalovaní spoločným konaním dvoch osôb v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu pre seba žiadali a prijali úplatok a tento čin spáchali ako verejní činitelia a zároveň ako verejní činitelia v úmysle zadovážiť sebe a inému neoprávnený prospech, vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Posúdenie aj podľa § 326 ods. 1, písm. a) Tr. zák., je nevyhnutné z dôvodu, že ustanovenie § 329 ods. 2 Tr. zák. postihuje prijatie úplatku v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu v postavení verejného činiteľa, nie však vykonávanie právomoci verejného činiteľa spôsobom odporujúcim zákonu v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Takáto kvalifikácia by bola napríklad vylúčená vtedy, ak by obžalovaní nekonali ako verejní činitelia spôsobom odporujúcim zákonu v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Napríklad by si splnili povinnosti uložené im zákonom o Policajnom zbore a oznámili informácie o páchateloch trestného činu a následne by od nich žiadali úplatok za nesplnenie svojej služobnej povinnosti.

Určité pochybenie možno prvostupňovému súdu vytknúť v súvislosti s kvalifikáciou skutku ako jednočinného súbehu trestných činov a nie viacčinného (čo však odvolací súd z dôvodu absencie

odvolania prokurátora proti výroku o vine nemohol v odvolacom konaní napraviť), čo však nemalo odraz pri ukladaní trestu, pretože Špecializovaný trestný súd u oboch obžalovaných konštatoval aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. - spáchal viac trestných činov - a podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. (rovnosť poľahčujúcich a priťažujúcich okolností) ukladal trest odňatia slobody obom obžalovaným v trestnej sadzbe určenej u obžalovaného Ing. Y. S. podľa § 329 ods. 2, § 41 ods. 1 Tr. zák. za použitia už uvedených zákonných ustanovení a u obžalovaného Mgr. E. N. podľa § 329 ods. 2, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. s použitím už uvedených ustanovení.

Rozdiel medzi kvalifikáciou jednočinného a viacčinného súbehu nenašlo teda odozvu (či už v prospech alebo neprospech obžalovaných) pri ukladaní trestu obom obžalovaným. Najvyšší súd k rozdielu medzi jednočinným a viacčinným súbehom dopĺňa, že ak verejný činiteľ koná spôsobom uvedeným v § 326 ods. 1 písm. a) až c) Tr. zák. a zároveň (navyše) za také zneužívanie svojej právomoci prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok, ide nielen o spôsobenie dvoch rôznych (aj keď vecne nadväzujúcich) následkov, definovaných v dvoch rôznych ustanoveniach osobitnej časti Trestného zákona, ale aj o dve rôzne, kvalitatívne odlišné (aj keď vecne nadväzujúce) konania, ktoré k spôsobeniu dotknutého kauzálneho následku diferencovane smerujú; to platí aj v prípade, ak sa tieto konania chronologicky prekrývajú. V popísanej situácii ide o viacčinný súbeh (spáchanie samostatnými skutkami) prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 [písm. a) až c)] Tr. zák. (eventuálne aj v spojení s niektorou z okolností, ktoré podmieňujú použitie vyššej trestnej sadzby podľa odsekov 2 až 4 tohto ustanovenia, keď by už išlo o zločin) so zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (eventuálne aj v spojení s okolnosťou podľa odseku 3 tohto ustanovenia).

Tresty uložené obom obžalovaným boli vymierané v blízkosti dolnej hranice trestnej sadzby (5 rokov) určenej pre najprísnejšie trestný čin z nich podľa § 329 ods. 2 Tr. zák.

Vzhľadom na osoby páchatel'ov, ktoré sa predtým (než sa dopustili žalovaných skutkov) nedopustili trestného činu a neboli vo výkone trestu odňatia slobody, hoci inak nemožno tvrdiť, že by išlo o úplne bezúhonné osoby (vzhľadom na predchádzajúce disciplinárne postihy) aj odvolací súd, na rozdiel od návrhu prokurátora sprísniť uložené tresty až o tri a viac rokov, akcentoval potrebu dať možnosť obom obžalovaným, pri ukladaní prvého nepodmienečného trestu odňatia slobody, preukázať počas výkonu trestu odňatia slobody ukladaného v rámci trestnej sadzby ale v blízkosti jej dolnej hranice, že sú schopní trest nielen prijať, ale aj v jeho priebehu sa napraviť a opätovne sa zaradiť plnohodnotne do občianskeho života bez hrozby recidívy z ich strany, prihliadajúc pritom i na skoršiu možnosť prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ak tento bude plniť účel, pre ktorý bol uložený. Vzhľadom na to, že ani jeden z obžalovaných nebol ešte vôbec vo výkone trestu odňatia slobody, boli obaja správne na výkon trestu odňatia slobody zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia [§ 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák.]

So zreteľom na to, že obaja obžalovaní spáchaním trestných činov získali majetkový prospech, bol im správne obom uložený peňažný trest vo výmere 500,- eur každému z nich, resp. náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace. Tento trest považoval i odvolací súd za primeraný, preto ho nepovažoval za potrebné ukladať vo výmere požadovanej prokurátorom - aspoň na úrovni vyžiadaného úplatku - vzhľadom nielen na postih trestom odňatia slobody, ale i na dlhodobú stratu zamestnania a tiež správne a v súlade so zákonom uložený trest zákazu činnosti vykonávať akékoľvek zaradenie v Policajnom zbore na 5 (päť) rokov. Popri týchto trestoch mal peňažný trest len doplnkový charakter odzrkadľujúci snahu získať trestnou činnosťou majetkový prospech.

Za oveľa závažnejšie (než len samotné získanie majetkového prospechu) na žalovanej trestnej činnosti obžalovaných Ing. Y. S. a Mgr. E. N. považoval najvyšší súd ich totálne zlyhanie ako príslušníkov Policajného zboru, ktorí v rozpore so svojím poslaním vyjadreným heslom „Pomáhať a chrániť“, namiesto plnenia svojich úloh a oznámení informácií o páchatel'och trestného činu kompetentným kolegom z Policajného zboru, zneužili tieto informácie na získanie osobného prospechu a najmä na znemožnenie ochrany spoločnosti pred páchatel'mi trestnej činnosti (pri plnení ktorej je Policajný zbor nezastupiteľný) a tým na nesplnenie svojich základných úloh policajta. To našlo správne a v súlade so

zákonom odraz v uložených trestoch, najmä v ich vyradení z bežného občianskeho života zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody a následne v zákaze vykonávať akékoľvek zaradenie v Policajnom zbore a napokon i vo formálnom uložení trestu peňažného.

Tieto dôvody viedli odvolací súd k zamietnutiu odvolaní oboch obžalovaných i prokurátora a k potvrdeniu napadnutého rozsudku ako vecne správneho.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.